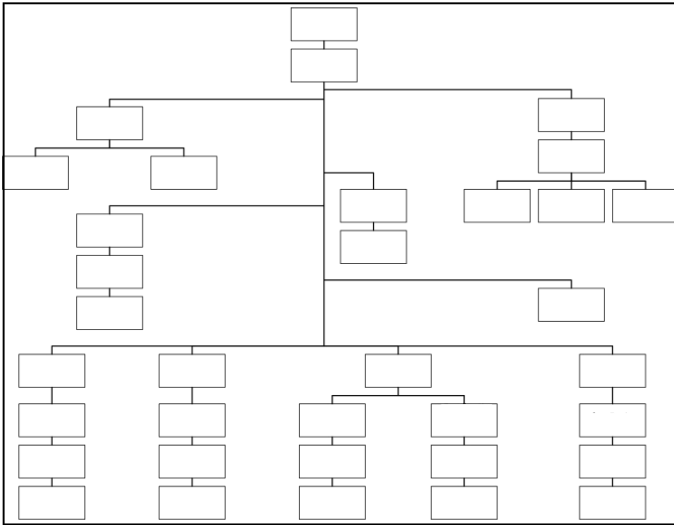

Tu rai que ets funcionari!

Per Manel Figuera i Abadal

Des que Juli Cèsar va pronunciar la cèlebre frase *divide et impera* —potser ni tan sols la va inventar ell sinó que és més antiga—, les persones i els organismes que dominen la nostra societat la utilitzen quotidianament. Cèsar ho va fer amb els gals, Hernan Cortès amb els asteques, i aquesta estratègia es troba avui en mans dels qui ens governen, siguin del color que siguin. Separar la classe treballadora entre funcionaris i no-funcionaris és dividir-la i una manera de sembrar-hi discòrdies.

Treballa al Servei Comarcal de Català de la Cerdanya, que té la seu a l'entrada del Consell Comarcal, a Puigcerdà. Fa uns anys, no pas gaires, quan semblava que tots vivíem en l'opulència, havia sentit per boca de no poques persones frases com aquesta: "Tu tant estudiar i mira, jo, treballant de paleta, guanyo més que tu." Val a dir que havia escoltat altres frases en què el nivell de menyspreu era superior. Ara que una bona part d'aquests "privilegiats" fa cua els dijous per renovar el carnet de l'atur o per cercar feina, de la seva boca en sento una altra: "Tu rai que ets funcionari!" O també: "¡Hala, a chupar del bote!"

En primer lloc els hauria d'especificar, a aquestes persones, que no sóc funcionari, sinó un dels tècnics del Consorci per a la Normalització Lingüística, que no arribem ni a la categoria A per molt que des del Comitè d'Empresa —en sóc membre— hi estiguem treballant des de fa temps. I avui, amb la crisi, ho tenim ben difícil. En segon, que la meva plaça en aquesta empresa pública, constituïda per la Generalitat de Catalunya, els consells comarcals i alguns ajuntaments, és d'oposició; o sigui, que ningú no me l'ha regalada.

Molts funcionaris i tècnics que treballem a l'Administració tenim estudis universitaris. Per obtenir-los, de joves ens vam haver de passar molts caps de setmana estudiant i preparant-nos per als exàmens, quan la majoria dels qui aleshores van deixar l'escola o l'institut van trobar de seguida feina i, en conseqüència, van tenir més ingressos econòmics que nosaltres. Ells sí que podien anar els dissabtes a la nit a les discoteques. I als estius treballàvem del que fos per pagar-nos els estudis: en botigues, càmpings, bars, restaurants, recollint fruita...

Ara se'ns treu un percentatge del sou i se'ns diu que siguem solidaris. Bé, he de reconèixer que durant aquests anys que vivíem "tan bé" jo estalviava. Els diners que he guanyat treballant i els ingressos que he obtingut de més escrivint o

fent d'examinador en les proves de la Direcció General de Política Lingüística no han estat mai exempts d'impostos ni de la declaració de la renda, que per a mi sempre ha estat positiva; és a dir, que he hagut de pagar. Com que no cobro ni un sol euro en negre... I per aquest motiu no he rebut tampoc ni un sol euro d'ajut de les beques Pirineus per pagar els estudis universitaris de la meva filla. Per a mi, doncs, estar-me d'algunes coses no és nou i sé que de moment puc tirar endavant.

No obstant això, més que indignar-me, m'entristeix que una gran part del col·lectiu de treballadors i treballadores no vegi que se'ls està manipulant, que se'ls està canalitzant la frustració que senten i que comparteixo cap a una part d'aquest cos, el que treballa a l'Administració, perquè no vegin quin és el problema. I amb una bona dosi de futbol, de notícies sensacionalistes i de vacances a la platja cantant havaneres i bevent rom cremat, apa!, tots ben distrets! Per què no parlen, els mitjans de comunicació, dels salaris que cobren els polítics i dels destinats als càrrecs de confiança que ells han creat: delegats, subdelegats, caps de gabinet de vés a saber què, directors de vés a saber quina altra cosa, secretaris, subsecretaris, assessors...? Què hi fan tants familiars de polítics, en aquests càrrecs? Per què tenen pensions vitalícies alguns polítics quan deixen els càrrecs? Quant diner públic s'inverteix en aquesta gent, en fundacions, en associacions, en escoles concertades, en entitats financeres, en empreses privades que no produeixen res i de les quals no se sap quin servei fan...? I ja no parlo de l'exèrcit ni de la família reial.

D'aquests diners invertits, quins són necessaris? Quins càrrecs són imprescindibles? No em puc creure que tots, absolutament tots, ho siguin. Què fan, per exemple, els que "treballen" a la vegueria —que no existeix— de l'Alt Pirineu i Aran, a part de cobrar cada final de mes? El problema no és del funcionariat ni dels treballadors de l'Administració, que bé o regularment duen a terme la seva feina, sinó d'estructura. Mentre no es modifiqui suprimint la majoria dels càrrecs de confiança, regularitzant els salaris que cobren els polítics —des del president de la Generalitat fins als alcaldes i els regidors de l'ajuntament més petit—, invertint diner públic en empreses que produeixen i que facin realment un servei, retallar els nostres sous no aportarà cap solució a aquest problema. I no hem de tenir por de manifestar-ho.